

2019

Úgy látom, hogy az idő döccenő nélkül gördül tovább, nem törődve azzal, hogy mi próbáljuk megjelölni nevezetes napokkal. Amikor mi azt mondjuk: Újév! – akkor Ausztráliában már kialusszák az ünnep fáradalmait. Amikor azt mondjuk, 2019, akkor más számítások másról beszélnek.

Az idő nem törődik ezekkel, csak gördül tovább.

Vannak, akiket szeretünk, de a múlt évben meghaltak, az időnek ez sem számít – mi is sorra kerülünk egyszer. És vannak, akik megszülettek, mi örülünk nekik – az élet megy tovább, új szereplőknek adják át a színpadot a régiek.

Elszalasztottunk valamit? Hát vissza már nem mehetünk, hogy összeszedjük, de jön az új pillanat, hozza az új lehetőségeket, reményeket. Ezek már mások, mint amik voltak.

Lehet, hogy azt hisszük, hogy a Szilveszter fordulópont, pedig pont olyan pillanat, mint a többi – legfeljebb a díszlete más. Az idő hozza a pillanatok, amelyek tetszenek vagy nem, de a folytatásán alakíthatunk.

Kívánom, hogy a pillanatokban megtaláljuk a jóra való lehetőségeket, és ki is tudjuk használni ránk szabottan! Boldog találkozásokat,

együttléteket vagy épp érlelő csendes magányt! Hogy okuljunk az elrontottakból is, és legyen bátorságunk a nehézségekhez is!

Utóirat:

Mindig jön új pillanat, és emlék lesz, ami volt. Új kihívás, új helyzet, újra választhatunk. Hogy eligazodjunk, van az emberi élethez útmutató Bibliánk, és életpéldánk, az Ember Fiáé.

Lelovics László

Köszönöm!

Szilveszter előtt vagyunk egy nappal, amikor a fél ország útra kel. Buszunk lomhán indul ki egy Balatonparti település megállójából, amikor vagy száz méterre tőlünk feltűnik egy futó fiatalember, aki egyértelműen járművünk felé tart. A sofőr észreveszi, s mielőtt mi utasok szólánk, megáll. A srác felszáll, egy lendületes mozdulattal a pilóta orra alá löki az igazolványát, majd a busz belseje felé távozik. Egy szó sem hangzik el: kinos csend az utastérben. Indulunk tovább.

*

Vége van a dolgozatírásnak, a feledékeny diák visz-zaviszi tanárának a kölcson kapott számológépet, és távozni készül. – Nem felejtettél el valamit? – kérdezi a pedagógus. A nebuló megáll: szemlátomást nem érti a helyzetet, fészeng, toporog. – Ilyenkor azt szokás mondani, hogy köszönöm! – érkezik a segítség. A megszólított foghegyről odaveti a kívánt szót, de látszik rajta, hogy oktalan piszkálódásnak, kötözködésnek tartja az egészet.

**

A háziasszony nyugtalanul és keveset aludt az éjszaka: az elkészítendő ebéd izgatta, amellyel majd vendégeit fogadja. Szerencsére minden elkészült időben: úgy érezte, nem kell szégyenkeznie. Volt keletjük a finom étkeknek, majd asztalbontás után a vendégek szedelőzködtek. A fogások előállítója a kezeit tördelte, majd aggályainak hangot is adott: – Jó volt az ebéd? –Jó! – érkezett a válasz, s ezzel a párbeszéd véget ért.

Társadalmunk egyik jól ismert betegségének tünetei! Nem tudjuk a kapott ajándékot, segítséget, figyelmet, gesztust kulturáltan megköszönni, úgy, hogy az „adó-mányozó” érezze, cselekedete pozitív fogadtatásra talált: örömet okozva elérte célját. Nem divat „hálálkodni”, mert az uralkodó felfogás szerint azzal elismerjük, hogy tartozunk valakinek, hogy a „lekötelezettje”, „adó-sa” vagyunk jótévőknek, s a mai világban ez nem nyelő pozíció: keménynek, határozottnak, diadalmasnak kell lenni, mert az a „menő”.

Sok családban már kis korban arra tanítják a gyereket, hogy: „Nem kell annyit hálálkodni, mert akkor sokba veszik, amit adtak!”

Akik nem ismerik a szeretet által vezérelt önzetlen adás, ajándékozás örömét, azok sok esetben gyanaksznak is: „Miért segített?”, „Miért adta?”, „Mi van e mögött?”, „Mi a célja ezzel?”

Persze adni, ajándékozni sem úgy kell, mintha a fogunkat húznák, hanem jó szívvel, könnyedén, hogy könnyű legyen elfogadni, amit nyújtunk, s nyilvánvaló, hogy aki így ad, az nem vár el megalázkodást, vég nélküli hálálkodást, viszontszolgáltatásokat, csak azt, hogy elhangozzék *egy szívből jövő, őszinte, tiszta csengésű szó: Köszönöm!*

Zámbó Zoltán

ELŐFIZETÉS

Tisztelettel kérjük Olvasóinkat, hogy legkésőbb **2020. január 31-ig** újítsák meg előfizetésüket. A lap ára a költségek emelkedése miatt változik, az éves előfizetés **2.000,- Ft** lesz, illetve annak, aki postán kéri, a postaköltséggel együtt **3.500,- Ft**.

A befizetés lehetőség szerint **banki átutalással** a lapot terjesztő KISZE Bt. számlájára (számlaszám: 10918001-00000057-09540006), vagy az Unicredit Bank bármely fiókjában a fenti számlára történő **pénztári befizetéssel** történjék. Rózsaszín **belföldi postautalvánnyal** is lehet, ekkor a **KISZE Bt.** a címzett, és a **bankszámlaszámot** kell feltüntetni. **Mindhárom esetben** kérjük közölni az előfizető nevét, címét, és azt, hogy „Érted vagyok”-előfizetés. – A terjesztéssel kapcsolatos bármilyen ügyben Gromon András főszerkesztőtől lehet tájékoztatást kérni.